

står i dommen, at hvis der er tale om godtgørelsesbeløb, som er klart større end de reelle omkostninger, og som derfor gør, at man varigt og stabilt har et overskud, som man kan putte ned i lommen, så har nationalstaterne mulighed for at beskutte det overskud.

Det står klokkerent i dommen, og derfor vil jeg spørge skatteministeren: Når der står dét, og når flere parlamentarikere, også fra andre EU-lande, netop siger, at de overskud, som de har på de forskellige frynsegoder, betragter de som en del af deres løn, og derfor er de modstandere af, at man laver det om, er det så ikke et klart bevis på, at der er mulighed for beskatning herhjemme?

Og jeg siger det her og spørger om det her i en god mening for at finde ud af, om der reelt er en politisk uenighed eller ikke er en politisk uenighed, for jeg er bange for, at der i virkeligheden ligger en større uenighed i det, end skatteministeren giver udtryk for.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Jeg håber meget, at det her kan være mine sidste bemærkninger i debatten i denne omgang.

Først til hr. Keld Albrechtsen, der siger, at han mener, at man ved at acceptere fællesløn- nen betalte en høj pris:

Dér kan jeg sige, at parlamentarikerne fra Tyskland og Italien i Europa-Parlamentet er helt enige med ham. Så dér har han stærke forbundsfæller blandt dem, der stemte nej til den løsning i går. Men det, der lå i den løsning, var, at vi for det første fik åbne lønninger og en national beskatning, og for det andet sikrede, at omkostningerne blev dækket ifølge de konkrete udgifter.

Så man må sige, at hvis dét var en dårlig løsning for Enhedslisten og hr. Albrechtsen, er der i hvert fald ikke megen reel søgning efter at finde nogle ordentlige løsninger, men det kan måske være, fordi det er en bedre sag at trille rundt med i en valgkamp, og det er så det.

Til spørgsmålet, om sagen så skal tilbage til udvalget: Jamen jeg skal da ikke blande mig i, hvad Folketinget eller udvalget måtte gøre – eller forslagsstilleren for den sags skyld – men jeg vil godt sige, at jeg har meget svært ved at se, at en tur tilbage i udvalget med det forslag her løser noget som helst. Det kan jeg ikke se.

Dermed er jeg så fremme ved det, hr. Aage Frandsen var inde på at sige, og dér er jeg glad

for de positive bemærkninger om regeringens måde at håndtere det her problem på i forsøget på at finde den gode løsning. Og derfor kan jeg sige, at hr. Aage Frandsens melding om, at det her så er den næstbedste løsning, er jeg på sin vis langt hen ad vejen enig med hr. Aage Frandsen i. Problemet er bare, at hvis den næstbedste løsning er i strid med den jura og de internationale forpligtelser, som vi skal agere efter, så har vi lidt af et problem, og det er også mit problem.

Derfor er det, som hr. Aage Frandsen kalder den næstbedste løsning, ud fra den viden, jeg har i dag, ikke mulig, og derfor bliver den næstbedste løsning lidt illusorisk.

Jeg har såmænd ledt efter en national løsning, men problemet er jo, at man skal have et grundlag at gøre det på, og når man sidder som minister, skal der altså være et juridisk grundlag at gøre det på. Og jeg kan sige, at hvis vi selv kunne skaffe os det juridiske grundlag, skulle villigheden fra min side ikke mangle, men det skal jo også være i overensstemmelse med de internationale forpligtelser, vi har påtaget os.

Så sagde hr. Aage Frandsen, at jeg ikke havde hæftet mig så meget ved dommen, men det er nu forkert, for den er jo en meget vigtig del af fortolkningen af vore muligheder.

Men når hr. Thulesen Dahl lidt polemisk siger, at det er første gang, skatteministeren har ladet en tvivl komme skatteyderne til gode, må jeg bare sige til hr. Thulesen Dahl, at hvis jeg i andre sager gjorde dét i forhold til den juridiske rådgivning, jeg får, som hr. Thulesen Dahl forlanger af mig i denne her sag, ville hr. Thulesen Dahl omgående stille sig i spidsen for et forsøg på at samle et flertal for at vælte mig som skatteminister. Og han ville sådan set gøre det med rette, for hvis en minister begår magtmisbrug ved bevidst at administrere i uoverensstemmelse med de gældende regler og den juridiske rådgivning, han får, så er han ifølge ministeransvarlighedsloven ikke længere værdig til at være minister.

Derfor er det krav, som hr. Thulesen Dahl med flere stiller til mig med det her lovforslag, et forsøg på at pålægge mig og regeringen at gøre noget, som man i alle andre situationer ville fyre en minister og en regering på.

Det synes jeg bare er en overvejelse værd i den videre debat om sagen.